

[Arne Bjerregaard]

stivnet i formalisme, en formalisme, der virker hæmmende for den offentlige sektor selv, og som virker afsmittende på selve den politiske beslutningsproces.

Samtidig har vi så fået en privat sektor, der så vidt muligt undgår at konfronteres med den offentlige sektor, fordi den private sektor føler, at enhver berøring med den offentlige sektor er ubehagelig. Den føler den offentlige sektor som en modspiller og føler i alt fald, at den indsnævrer mulighederne for den fleksibilitet, som enhver krisetid kræver af de private.

Hermed være ikke sagt, at de offentligt ansatte har en modvilje mod andre, heller ikke, at de yder en arbejdsmæssig indsats, som er ringere end den indsats, som ydes i den private sektor, men vi må erkende, at som vi har opbygget det, stopper vi ethvert forsøg på at være konstruktiv og selvtænkende i den offentlige sektor. Mennesker i den private sektor, der udviser mod, initiativ og virkelyst, får ofte belønning herfor. Mennesker i den offentlige sektor, som udviser det samme, giver vi ofte en næse, afskediger dem, degraderer dem, eller hvad vi nu kan finde på. Hvorfor skulle man i grunden i den offentlige sektor gøre noget ud over det, som direkte forlanges, når det eneste, man får ud af det, er at give sig selv en risiko uden at få nogen som helst fordel?

Denne opbygning og denne adskillelse mener jeg er det alvorligste for vort samfund, og når vi ser på andre samfund eller andre lande, må vi erkende, at de bedre har forstået at skabe en stærkere forbindelse mellem det private og det offentlige.

SAS har fået en Carlzon i spidsen. Det har været særdeles virkningsfuldt. Vi har fået en ny finansminister i spidsen, og tiden vil vise, om det vil være lige så betydningsfuldt som en Carlzon i spidsen for SAS. Jeg må selvfølgelig erkende, at måske har finansministeren lidt flere medspillere og lidt flere modspillere, som kan gøre, at processen vil foregå lidt langsommere, men lad mig sige, at en betingelse for ændringer er, at politiske og udøvende myndigheder tør erkende egne fejltagelser og fiaskoer i stedet for at lade dem gå videre i systemet. Det er en første forudsætning.

Politisk må vi turde afgive en vis del af den centrale styring samt fremme en større

integration mellem offentlige og private initiativer. Det er den anden forudsætning.

Der må skabes en bred forståelse hos de ansatte i den offentlige sektor for, at fleksibilitet, rokering og arbejdsmæssige forandringer og samarbejde med det private arbejdsmarked ikke behøver at være uheldig eller betyde en arbejdsmæssig usikkerhed eller forringelse, men derimod en større arbejdsmæssig tilfredsstillelse. Det er den tredje forudsætning.

Er disse forudsætninger skabt til veje, tror jeg, det er muligt at skabe en sektor, der arbejdsmæssigt er rigere for de ansatte, som er bedre i sine servicefunktioner, og som er samvirkende med det private erhvervsliv, så man derved kan fremme positive udviklingstendenser i samfundet i stedet for ofte at hæmme dem.

Ministerens redegørelse indeholder afsnitsmæssigt noget af dette. Den indeholder faktisk mål og veje, selv om vi erkender, at de ikke kan være udtømmende; men vi opfatter dem som indledning til konstruktive ændringer i den offentlige sektor, og kristeligt folkeparti medvirker gerne til at nedbryde de barrierer, som hindrer en levende, nyskabende og progressiv offentlig sektor, således at bl.a. den fremmedgørelse, som visse selv i den offentlige sektor må føle er skabt over for borgeren, kan blive afløst af gensidig forståelse og et positivt samvirke.

Skal vi skabe et samfund, som er bedre end det, vi har nu, og bruge ressourcerne bedre, er det tvingende nødvendigt, at man skaber denne vekselvirkning og denne samvirken, og når man læser ministerens redegørelse, bliver man optimist og tænker, at nu er der fornyelse på vej, men samtidig skal jeg da ikke lægge skjul på, at jeg efter en del år i tinget og efter i en del år at havde studeret tingene udefra må erkende den politiske træghed. Der fremsættes tit gode tanker og ideer, og om dette tales der meget og særdeles længe, men man ved jo, hvad man har, og det vil man helst beholde, fordi det kender man.

Ideer og tanker er for talen. At føre dem ud i livet, altså handlingen, er for den, der har troværdighed, og politisk troværdighed har jo sjældent været det fremherskende i dette ting. Jeg håber, at det ikke sker med dette, men når jeg ser interessen, når jeg ser pressens beivring over for dette, kan man